

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

רוב העובדות בידיעה פשוט אינן נכונות. אנחנו המיטפחה בה מדובר. נכון שהדרך לבית החולים פוריה היתה חשוכה, אך מהשגעון, לפי השילוט המקובל לגבי בתי החולים, מצאנו צוות מסור של שלושה רופאים, שתי אחיות ורנטגנולוג, שטיפלו בנו במסירות.

ומה אם עזרנו לגבס את רגלו של בנו, אורי? לשם כך היה צורך בארבעה איש, וחוריהמיון היה מלא חולים. אורי רק נהנה מכך שהיניו לידו וששותפנו בטיפול. והרופא גם מצא זמן להסביר לו מה הוא עומד לעשות וגם קיבלנו אקמול — בנוול, מה שהרבה יותר התאים למצב. חדרהמיון כפוריה בוודאי זקוק לצוות גדול יותר, אך הטיפול שנתן הצוות במקום היה אדיב, מסור וטוב, ועל כך מגיע להם יישר כות! ורוב תודות. מיטפחת שטמלר, תל-אביב.

כללי הטקס הנימוס

על מקום ישיבתם של מנובדים בטקס (אנשים), העולם הזה (15.10.86).

בכיתוב לתצלום של גונדר רפי סויסה ורעייתו מוסבר כיצד חלפה התהילה של מר סויסה, שהושב בשורה השנייה, עת ישבו בשורה הראשונה מנובדים כמנהל הנמל. מה שחשכתם לציין הוא שהאירוע, בהש"ת תפוח ראשיהמשלה היוצא, שימעון פרס, נערך כנמל אשדוד, והמארח היה מנהל הנמל, אילן אור, ומקומו של מארח ליד אורחו, לפי כל כללי הטקס והנימוס.

לא תיקווה ולא תקומה

על ציטוט נכון מן המקורות (סכין בגב", העולם הזה 5.11.86).

מצטער. אבל אצלנו (בתפילה) כתוב "למל-שינים אל תהי תיקווה" ולא כפי שאורי אבנרי כתב, "למלשינים אל תהיה תקומה" (בהקשר ל-"ח"כים שביקשו להסב את תשומת-לב השילטר-נות לאיחזוקיות אפשרית של המיפגש ברומניה). שלום רוננפלד, הרצליה

הקורא רוננפלד, לשעבר עורך מעריב, צודק. המובאה המלאה מתמילת שמונה עשרה היא: "למלשינים ולמנינים אל תהי תיקווה".

הרוזן מרימונה

על כליאתו החשאית של מרדכי וענונו (הרוזן ממונטה כריסטו", העולם הזה 12.11.86).

אינני בטוח שאפשר להטות בין מרדכי וענונו, הצלם מרימונה, לבין הרוזן ממונטה כריסטו, אלא אם כן מתכוונים רק לעובדת מצערי הכיבוד של וענונו. הרוזן המקורי, גיבור סיפור המפורסם של אלכסנדר דימה צרפתי, היה אדם שנכלא על לא עוול בכפו בצניקו במרתפי כלא על אי בודר, ושם למד. מפי חבר לכלא, על קיומו ומיקומו של אוצר גדול ומוסתר הרוזן. כאשר אותו חבר נפטר, העמיד הרוזן פנים שהוא הגווייה, וכך הוטל למים שהקיפו את הכלא. שחה לחופשי, חשף את האוצר, הפך לבעל הון עתק והשתמש בו. בשיטות עקיפות ותחוכמות, לגמול למיטיביו בעבר ולנקום כאלה שהרעו עימו.

גבי אלקיים, חיפה

אמריקה

על צעה עניינית שנפלה לידינו של קורא בארצות-הברית.

אולי יש לקרואים בארץ עניין בתוכנו של חוזר לעובדי-המדינה האמריקאים שנפל בימים אלה, דרך מיקרה, לירי. מדובר גם על עובדי-מדינה הממלים את ימיהם מול צג המחשב והכנסים. כתוצאה מכך, ללחץ ולעייפות: החוזר מציע להם להתנער מן העייפות ולהשתחרר מן הלחץ בעזרת תרגילים מסויימים ותכופים. תוך כדי עבודתם מול המחשב: "מעט גילגולי עיניים" מעט פשיטות אצבעות, מעט הרמת רגליים" אמריקה!

חנן גילדוויכר, וושינגטון

לגה הקומוניסטית הפלסטינית ומירסמו גילוי דעת משותף הקורא לוועידה בינלאומית לשלום במזרח-התיכון, המגנה את מדיניות האימי-פריאליזם האמריקאי המחבל במאמצי-השלום ומסתייג מהסכסע-עמאן, המדבר על ידירות בין אש"ף לבית-המועצות והמתנגד לכל צעד המת-עלם מזכויותיו של העם הפלסטיני ומנציגותו אש"ף.

לדעתנו, לא זו בלבד שאין בהודעה זו ובכלל ההתפתחות באש"ף משום הקצנה, כי אם להיפך, אני רואה בהתפתחות זו כאש"ף התפתחות חיובית ונכונה. ל"מתקדמת" הערכה הפוכה, ולכן הסתיי-גותה מהגישה ברומניה.

גם לא נכון שהמיפגש היה קצר. המיפגש ארך שעות, היה בלתי-אמצעי וירידותי, עצם המיפגש — זה הדבר החשוב ביותר וזה הנשג, לא היתה שום תוכנית להוצאת הודעה משותפת. מיטפחת-אש"ף מצידה פירסמה הודעה, ולדעתי טובה, שמעריכה כחיובי ביותר את המיפגש, ועוד פגם מוצא אורי אבנרי במישלחתו: "הס"ק קוד הבינלאומי של האירוע, שהיה אמור ליצור דרמה בינלאומית — שאף לאפס".

נכחו בזמן המיפגש יותר ממאה עיתונאים מהמערב ומהמזרח. סוכנויות-הידיעות מהגדולות יורפ, רויטר, אסושייטד פרס וכן סוכנות-הידיעות הסובייטית טאס הודיעו על המיפגש, בעיתונים מהגדולים ביותר באירופה פורסם על המיפגש ברומניה. כך בארצות-ערב ובקרב הפלסטינים, ומה שנגזע לישראל, העוכרות של הפירסום הרב מדברות כער עצמן.

המיפגש לא היה "דל ומקוצץ". לרידם של המארחים הרומניים, וכן לדעת נציגי אש"ף, לא קבע מיספר המשתתפים. עצם קיום המיפגש זבואם של שוחריי-שלום מישראל בעלי השקפות שונות הוא שקבע. נכון שיכולו להתפתח בו יותר מכפי שהשתתפו, וחבל על-יכך שחברי המישלחת מהחיות המזרחית לשלום" התלקו. אנחנו עשינו כמיטב יכולתנו למען השתתפותם. האש"ף מים באי-השתתפות חברי אירגון זה, הם אלו שהתנגדו לצאת למישלחת, סילפו עובדות, השי-תמשו בכובדים ובהשמצות.

עצם המיפגש הצליח הצלחה גדולה, ומי שלא נכח בו — הפסיד.

מי הזמין מי?

עוד באן דבריו של רובר רק"ח, האיש העיקרי שבחש בקדירה זו. הוא כולו מלאכת-מחשבת של תעמולה, שאין לה ולא כלום עם העובדות:

- לא זה בלבד שהנשיא ניקולא צ'אושקו העביר את המיפגש למקום נידח ומנותק, מבלי לשאול את המשתתפים, ותוך סירת-סיפור-בדים על "ערפל בבוקרשט", ולא הופיע כעצמו במיפגש, אלא שאף רומני אחד לא השתתף במיפגש, לא בירך אותו ולא ישב כראשו, כפי שהוכחט.
- מבין 21 חברי המישלחת, היו ארבעה עסקגים של רק"ח — עסקגיה-המיפגה היחידים במישלחת, חוץ משני אנשי מפ"ם, שטענו כי לא הופיעו כשם מיפגתם. כן היו במישלחת שני אנשי שס"י — גוף שהיה שייך לחזית של רק"ח (חד"ש) ושקרא לחבריו להצביע כער רק"ח. כמו כן היה בה חבר נוסף המקודב לרק"ח. כולו: 33% (ולא 40% כפי שנאמר בטעות).

אין כל אמת בטענת הרובר כאילו רק"ח קידמה בכרכה את הצטרפותו למישלחת של כל חבר, בלי הבדל השקפה. עוזי בורשטיין עצמו תבע מן המארגנים באופן אולטימטיבי לסלק מן המישלחת את כל אנשי הרשימה המתקדמת, ואלה אכן סולקו. התברר היחיד של המתקדמת שנסע, אדם קלר, נסע בכרטיס שרכש ברגע האחרון מכספו, אחרי שלא זכה בכרטיס — למרות שנתרו בידי המארגנים 70 כרטיסים.

● מאלפת הקביעה של בורשטיין כי "הוונג" תי להכחטת ההצלחה של המיפגש על-ידי המארגנים", אילו "מארגנים" השליטנות הקומוניסטיים של רומניה? ומה היתה תרומתו שלו להצלחה? פירוש הפסוקי: רובר רק"ח הוונג על-ידי הרומנים כקומיסאר פוליטי, וניהל את המיפגש מרחוק, מבלי להסתבך בעצמו בהפרת חוק.

- אומנם הגיעו יותר מ-100 עיתונאים למיפגש, אך הם באו כדי לסקר מיפגש כפי שהיה צריך להיות, ולא את זה שהיה. מיפגש זה זכה כסיקור שאכן לאפס.
- לעומת המיפגש שתוכנן, ושובו היו צדיקים להשתתף עשרות פעילים מקרב הציבור המיזרחי, היה זה מיפגש מקוצץ ודל. לרק"ח היה חלק מכריע בסילוק כל הגורמים שלא תאמו את האינטרסים המיפגלתיים שלה.
- כתבתי באמריי שאני מברך על כל פגישה בין ישראלים ופלסטינים, וגם על פגישה זו. הכל שבגלל המאניפולציות של רק"ח ושותפיה. התגמד העניין והפך לאירוע שולי.

מ.א. אבנרי

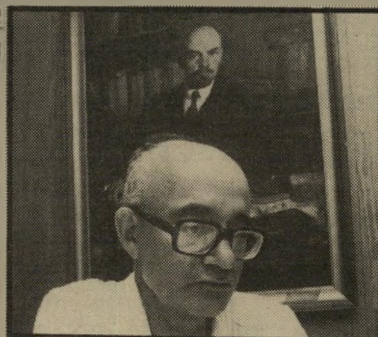

יותר, הרי היתה זאת תוצאה של לא-איכפתיות או קשרי-השתקה של כלי-התיקשורת בישראל.

עוזי ושות' *

עוזי בורשטיין, רובר רק"ח, שלח לנו מיכתב ארוך, בתגובה על הכתבה שהופיעה בהעולם הזה (12.11.86) על נסיעת המישלחת לרומניה, והמאמר שלי במדור הדרון על אותו הנושא.

וזהו נוסח מכתבו: אורי אבנרי מוצא הרבה מאוד חסרונות במישלחת. נכתב: ש"צ'אושקו נרתע מכל העניין" (הכוונה לאירוח המיפגש). אין זו אמת. ב-8.11.86 מורסמה הודעה מיוחדת רישמית על-ידי סוכנות-הידיעות הרומנית (פורסמה בכיטאון המרכזי של המיפגלה הקומוניסטית הרומנית סקאנטיה), ובהודעה הערכה חיובית למיפגש וצויין בה ש"היא באה על-יפי יוזמת נשיא רומניה ניקולא צ'אושקו". וש-המיפגש מהווה תרומה חשובה לעניין קידום-השלום במזרח-התיכון".

בורשטיין
דל ומקוצץ:

פגם נוסף מצא אורי אבנרי במישלחת: 40% מחבריה אנשי רק"ח וגרוריה. זו לא אמת. במישלחת היו ארבעה חברי המיפגלה הקומוניסטית הישראלית, וזה מתוך 21 חברים (כולל ארבעה עיתונאים). למיפגלה הקומוניסטית אין גרורים. כמזגמים כאלה משתמשים כלפי הקומוניסטים רק אלו שהשיגה לקומוניזם בוערת בהם.

אנחנו, הקומוניסטים קידמנו ומקדמים בכרכה פגישות שותרי-שלום מישראל עם אישים מאש"ף, והמדובר בכל אדם ללא הבדל השקפה פוליטית והשתייכות אירגונית, ללא הבדל מיוזרי או אשכנזי. יש לכרך פגישות כאלו, כי הן מבטאות התנגדות לחוק הטרוויסטי, האנטי-ישראלי, האוסר פגישות עם הנציג הבלעדי של העם הפלסטיני — אש"ף. פגישות כאלו תורמות להבנה הדדית ולעניין השלום הישראלי-פלשטיני.

להכחטת הצלחת המיפגש הנוכחי הוזמנתי על-ידי המארגנים לרומניה, לא "נעלמתי בער-פל". לא שהייתי אף לרגע עם המישלחת בקוט" טינסטי, אלא כי זמן שהייתי ברומניה הייתי בבוקרשט, אני שמח שפעלתי להצלחת המיפגש ויכולתי לשמוע מרבים שחוזר לבוקרשט מה-מיפגש, עד כמה היו מאושרים ושמהים כשצינו וחזרו וצינו שהמיפגש הצליח אף מעבר למי שוער.

לצערי בישראל, מכל המיפגלות רק מק"י וחד"ש תמכו. פעלו וסייעו להצלחת המיפגש. ר"ץ ומפ"ם כידוע התנגדו למיפגש. ח"כ מתי פלד מסר אפילו באמצעות לה מונד על הסתייגות מהמישלחת. אני מסביר הסתייגות זו בהתפתחות שחלה לאחרונה באש"ף. כידוע, נפגשו לא מזמן כפראג נציגי פת"ח, החזית הדמוקרטית והמיפ-

ק/יא י/י,

אחת הטענות החוזרות בעיתונים בימים האחרונים היא ששום דבר על עיסקות-הנשק עם איראן לא פורסם בעיתונות הישראלית, וש-האשמה בכך היא הצנזורה.

לא רובים ולא יער, הדברים פורסמו, והצנזורה לא הפריעה (עד להתפוצצות הפרשה האחרונה).

הסיפור המלא פורסם לפני שנתיים וחצי בה-עולם הזה (23.5.84), במדור עולם קטן של חיים ברעם, תחת הכותרת "נשק לאיראן: החשבון של שרון".

הנה הכתבה שפורסמה:

הודאת איראל שרון, כמסע ההרצאות שלו בארצות-הברית, שישראל מספקת נשק לאירא-נים, הביכה במיוחד את מארחיו האמריקאים.

המיפגלה הממושכת בין איראן לעיראק חלו בתפוחות רבות. עיראק היתה ידועה, כעבר, כמיבצר הפרו-סובייטי במרחק, הרבה יותר מאשר סוריה שמנהיגה, האפט' אלאסר, תמיד פול למערב. שליט עיראק, סאדאם חוסיין, בגד בסובייטים ופלט לאיראן, בעידוד אמריקאי גלוי, ארצות-הברית היתה מעוניינת בהכחטת המיפגש הפרסי עבור ממלכות ונסיכויות הנפט השמרניות, ויחסיה עם איראן היו בשפל המדרגה. תמיכתה בעיראק — גם כמאמצות המלך חוסיין — נוערה גם לנושל את הסובייטים ממאוזם החוק ולהנחיל להם תבוסה נוספת, אחרי הטראומה שלהם ממצויים של הנשיא אנוואר אל-סאדאת.

עיראק יצאה למילחמה, מעודדת מהטיהור המוויעי שערך הווימיני בצבאו. בינתיים עברו שלוש שנים, עשרות אלפי בני-אדם נהרגו, כלכי לות שתי המדינות נחרסו, והצבאות נמצאים, פחות או יותר, כנקודת-היונוק שלהם, בטרם החלו מעשי-האיבה.

בינתיים מכרה ישראל כמויות אדירות של נשק לאיראן. הכוחות לישכת ראשיהמשלה היא מגוחכת. אם שרה-ביטחון לשעבר לא יודע על אספקת הנשק — הוא ויתר בוודאי על כמויות מסויימות למען האיראנים — מי יודע? ישראל פעלה בכך נגד האינטרס המוצה של ארצות-הברית, עם זאת, גורמים בווינגטון הבינו היטב, שצפוי סיכסוך בין הסובייטים ובין המישטר האיסלאמי באיראן, העניקו למוכרי הנשק הישראליים הסכמה שבשתיקה.

בינתיים העמיק הקרע בין הסובייטים לבין חווימיני. האיראנים מסייעים למורדים המוסל-מיים כאפגאניסטאן לטבות כחיילי הצבא האדום, מדכאים את המיפגלה הפרו-סובייטית טורה ורוצחים את מנהיגיה, ומסיטים את המוסלמים במרכז-אסיה הסובייטית נגד המיפגלה הקומוני-ניסטית. הסובייטים הסיקו את המסקנה המת-בקשת, חזרו לתמוך בעיראקים, ואילו האמ"ריקאים הסירו את התנגדותם להמשך אספקת הנשק הישראלי לחווימיניסטים.

לכן אין שחר לרבריי יועץ ראשיהמשלה לתיקשורת, אבי פונר, שגילויי שרון וזיקו ליה"ס עם ארצות-הברית, הם פשוט מביכים את וושינגטון, שאיננה מעוניינת להתפרסם כשגת-בחירות ככוח פרו-חווימיניסטי.

שרון, כרגיל, אינו עושה חשבון לאף אחד, וחושב רק על עצמו, או איך להכשיל את מיפגלתו בכחירות, כדי שיוכל להתגה אותה, אחרי ה-23 ביולי 1984.

עד באן המאמר לפני שנתיים וחצי, משמע: ניתן היה לפרסם, ואכן פורסם, אם לא פורסם